

NEDĚLNÍ OBĚD

Je neděle. Obléknu se rychle, ani počítač nepustím.

„Ty už jsi vzhůru?“ diví se maminka. „A dokonce oblečený! Co se to děje?“

„Ale, už mi nějak nejde spát.“

Nechci hned říkat, že asi půjdu ven, aby to nebylo divný. Nasnídám se a pak se s tatínkem koukám na fotbal.

„Co sebou pořád tak šiješ, to nevydržíš chvílku v klidu?“ ptá se mě táta, když poskakuju na velikým hopsacím míči sem a tam.

Kdy asi Johanka zazvoní? přemýšlím. Říkala před obědem, nebo po obědě?

„Doufám, že na mě zase nezazvoní Johanka, ať jdu ven,“ řeknu schválně dost nahlas, aby to zaslechla mamka až v koupelně.

„Neměj strach, dneska pro tebe nepřijde, jedeme na oběd k babičce,“ ozve se z koupelny.

Cože? Srdce se mi rozbuší.

„K babičce?“ zeptám se jakoby nic.

„Co se tak divíš, prosím tě?“ Asi to jakoby nic nezní. „Copak jsi zapomněl, že budeš mít narozeniny? Chce ti přece popřát!“

„Nemůže mi popřát jindy?“ Marný pokus.

„Neplácej a najdi si ty lepší kalhoty, co jsi měl v pátek ve škole. A vezmi si tu modrou košili, ať ti to sluší.“

Brr, otrěpu se při představě, jak jedeme k babičce a mně to strašně sluší. Nesnáším mít na sobě knoflíky, NENÁVIDÍM košile!

„Ach jo,“ řeknu schválně nahlas.

Oči ale vyvrátím nahoru, až když mě nikdo nevidí. To mám totiž zakázaný. A taky nechci už poněkolkátý slyšet hloupou vymyšlenou historku o chlapečkovi, který to s těma očima pořád dělal, kdykoliv se mu něco nelíbilo, a pak mu to zůstalo, a místo aby se díval na krásný svět kolem sebe, tak si viděl celý život už jenom do hlavy. Mimochodem, tahle příhoda je od naší babičky, zrovna od té, kam jedeme dneska na oběd.

„Johanka říkala, že bude mít křečka...“ zavedu v autě pro změnu zase hovor na domácí zvíře. „Já nemám nikoho. Ani rybičky, ani bráchu!“

Maminka se zhluboka nadechne a podívá se na tatínka, který dělá, že se pekelně soustředí na jízdu.

„To už jsme dlouho neslyšeli,“ vzdychne maminka a zase se podívá na tatínka.

„Křeček smrdí!“ podotkne tatínek a pustí rádio.

„Pes nesmrdí.“ Tak lehce to nevzdám.

„Taky smrdí, když se o něj nestaráš. Musíš ho pravidelně venčit, chodit s ním ven v noci, vstávat brzo ráno. Když je to štěňátko, musí se pořád hlídat, všechno okusuje, všude čurá... Myslíš, že bys zvládl každý den vstávat alespoň o půl hodiny dřív a chodit s ním ještě před školou ven?“

„Zvládl!“

„V zimě i v dešti? To říkáš teď. Víím dobře, že by ti to tvoje nadšení vydrželo tak týden!“

„Chodil bych s ním!“

„Nechodil!“

„To teda chodil!“

„Nechodil a dost! Nakonec by všechno starání bylo na nás s maminkou.“

Vyvrátím oči v sloup. Táta to vidí ve zpětným zrcátku. To mě nenapadlo.

„Nedělej mi laskavě za zády ty obličej!“

„Ty děláš zase to s těma očima?“ ptá se maminka. „Pamatuješ si, co babička vyprávěla o tom chlapečkovi, co ho kdysi znala?“

„Pamatuju,“ zamručím a málem to s těma očima udělám znovu.

Hovor o psovi tím pádem asi skončil, ale tatínek ještě dodá větu, kterou už jsem taky slyšel asi tak stokrát. Zřejmě aby bylo úplně jasno.

„Až se budeš o sebe starat sám, poříd si psy třeba dva.“

Pak už jenom jedeme, hraje rádio a já přemýšlím, jestli na mě Johanka už třeba doma nezvoní. Snad nepůjde do toho sklepa beze mě? Kdo by jí odemknul, kdyby ji tam zase někdo zavřel? A co to zvíře v krabici? Bude tam ještě?

Babička mává z okna, když parkujeme.

„Nezapomeň dát babičce pusinku,“ dloubne do mě mamka. Už abych měl tu pusinku za sebou.

„Tak vítejte!“ volá babička mezi dveřma. „Ty můj kluku!“ (Pusinky dostanu hned čtyři, takže ani nemusím dávat tu svou.)

K obědu je svíčková. Je to to nejlepší jídlo. U babičky si vždycky můžu dát do omáčky brusinek, kolik chci. Nesnáším šlehačku, tu tam nechci nikdy. A přidám si dva knedlíky.

„To maso ale dojíš!“ ukazuje maminka na můj kraj talíře, kam jsem odsunul na hromádku všechno to zkožlavý.

„To je zkožlavý!“ řeknu.

„Co že to je?“ ptá se babička.

„Zkožlavý,“ vysvětluje maminka. „On tak říká tlustýmu masu.“

„Vždyť to není vůbec tlustý!“ začne mi babička SVOU vidličkou přehrabovat v talíři tu hromádku masa.

Otřepu se a zašklebím.

„Nech toho a koukej to dojíst, je to dobrý a je v tom síla! Tu potřebuješ!“ zahartusí tatínek.

Kousek si vezmu, ale nejde to ani spolknout. Pak dostanu nápad! Narvu si do pusy postupně všechno. Trochu dám pod jazyk, trochu nechám po stranách.

„Jdu čůrat,“ zablekotám a mažu pryč od stolu.

Už už to hodim do záchoda, když vtom si vzpomenu na Johanku a to zvířátko v krabici. Vezmu toaleták a všechno do něj vyplivnu. Schovám si to do kapsy u kalhot a jakoby nic se vrátím k obědu.

„Tak můžu popřát tomu našemu velkému klukovi?“ ptá se babička a na obličej mi přistanou další tři pusy. A to jsem ještě ani nic nedostal!

Odchází na chvíli pryč a pak se vrací s balíčkem za zády a usmívá se. Dá mi do ruky zabalený dárek a zase dostanu pusy. Už je ani nepočítám.

„Hodně štěstí a zdraví, už jsi velikej kluku!“

„Tak poděkuj,“ dloubne do mě maminka.

Nevím přesně, za co mám děkovat, jestli za to, že už jsem velkej kluku? Pak mě napadne, že asi za ten dárek, jenže když stejně nevím za co?

„Rozbal to!“ pobídne mě babička a zase se usmívá.

Trhám papír se zelenými koníčky a vybaluju dárek.

„Děkuju,“ špitnu a koukám na tlustou, hodně hodně tlustou encyklopedii pro malé školáky.

„Tady najdeš úplně všechno. V té knize je odpověď skoro na každou otázku!“

Držím v ruce tu knihu a představuju si, jak by to bylo prima, kdybych si rozbalil místo knihy třeba klec nebo akvário. Pak by bylo jasné, že na mě doma čeká aspoň křeček.

„Vidiš,“ ukazuje mi tatínek, „tady si můžeš přečíst třeba všechno o domácích zvířátkách.“

Že by uhodl, na co myslím?

Otevře dvojstránku domácích mazlíčků.

„Péče o ně,“ předčítá. „Tady se dozvíš, co všechno takový zvířátko potřebuje, a že není vůbec jednoduchý se o něj dobře postarat.“

Dotknu se prstem obrázku morčete a vzdychnu.

Tatínek otočí stránku. „Jak se správně starat o pejska,“ předčítá zase nahlas.

Vezmu mu knížku z ruky a sednu si s ní do kouta.

„Vidiš, říkála jsem ti, že je to dobrý dárek, že bude nadšený,“ říká maminka směrem k babičce. „Alespoň chvíli nebude koukat do té bedny,“ dodává tatínek a jde si pustit televizi.

„Každý pes potřebuje dostatek prostoru, pohybu, dobré a vyvážené stravy...“ čtu potichu a myslím přitom na to maso v kapse.

Zvednu nenápadně knížku z klína a na těch pěkných školních kalhotách, co mi tak sluší, vidím obrovský mastný flek. Taky se mi z toho masa na nohu vymačkalo trochu tý omáčky, co v něm byla vcuclá.

S rukou položenou přes kapsu zase běžím na záchod.

„Ty jsi se pěkně přejedl, vid?“ volá za mnou tatínek.

Snažím se to utřít, ale flek rozmazávám čím dál víc.

Zkouším přes kapsu přetáhnout košili, ale je dost krátká. Už už se chci vrátit do pokoje, když najednou na věšáku uvidím svůj svetr. Obléknu se do něj. Je dlouhý dost.

„Je ti zima?“ diví se babička. „Tak já přitopím.“

„Neleze na něj něco?“ diví se maminka. „Furt chodí na záchod, je mu zima.“ Sahá mi na čelo. „Není ti nic?“

Teď by byla dobrá příležitost odpovědět, že je mi špatně, abych nemusel zítra do školy. Jenže nemůžu, potřebuju jít s Johankou do sklepa.

Zavrtím hlavou.

„To máš z toho lítání venku až do večera,“ řekne zase maminka.

Nechtěla včera náhodou, abych šel ven a neseseděl u počítače?

Pak si zase prohlížím tu knížku a pak máme dorty a limonádu a tatínek mi dá od sebe napít piva.

„No, ještě mu dávej pivo, už takhle je mu špatně,“ říká zase maminka. „To je dobrý na trávení,“ odpoví tatínek, zasměje se na mě a dá mi ještě trochu.

„Mami, pojď, probereme to vedle, Ondra se zatím podívá na pohádku,“ říká tatínek babičce.

Jdou se zavřít vedle do pokoje, ale já nevím, co tam probírají. Několikrát se jakoby náhodou ochomýtnu vedle těch dveří. Slyším něco o tom chudákovi klukovi, ale pak už nic.

To jsem já, ten chudák kluk? myslím si. Asi je jim taky nakonec líto, že jsem nedostal psa.

Pozdě odpoledne odjíždíme.

Doma pode dveřmi je zastrčený papírek s nápisem ONDRA.

Tatínek mi ho podá. „Máš tu nějaký dopis.“

„To je od Johanky?“ ptá se maminka. „Ten náš kluk už dostává milostný psaníčka,“ směje se. Vyvrátím zase oči. Nesnáším ty máminy vtipy!

Uvnitř toho přeloženého papírku jsou jen dvě věty: KDE JSI? TAK ZÍTRA Po ŠKOLE! J.

Večer na mě maminka volá do koupelny: „Až si svlečeš ty kalhoty, tak je hoď rovnou do pračky, až se vykoupeš, tak ji pustim.“

Drhnu si šamponem vlasy a přemýšlím nad tím, co babička myslela tím *chudák kluk*.

A teprve když si už v pyžamu vlezu do postele a zaposlouchám se do zvuku točící se pračky, vzpomenu si: V KAPSE U KALHOT JSEM MĚL TO MASO!